

45. wzywa międzynarodową wspólnotę darczyńców do wspierania WHO oraz jej strategii na rzecz chemioterapii uzupełniającej w ułatwianiu dostępu do odpowiednich i niezawodnych dostaw wysokiej jakości leków przeciworobaczych (albendazolu, iwermektyny, prazykwantelu), aby zapobiec zagrożeniu zakażeń pasożytniczych, oraz do stworzenia centrum światowego zaopatrzenia;
46. wzywa kraje AKP i UE do złożenia zobowiązania lepszej opieki nad osobami z chorobami i psychicznymi oraz zaburzeniami i urazami neurologicznymi poprzez ulepszenie podstawowej opieki zdrowotnej oraz rehabilitacji w środowisku pacjenta, przy jednoczesnym podnoszeniu świadomości w społeczeństwie i środowisku medycznym oraz zwalczaniu piętnowania i dyskryminacji;
47. uważa, że usługi z zakresu diagnozowania i leczenia takich chorób, jak cukrzyca, uratowałyby wiele istnień ludzkich i zredukowałyby liczbę przypadków kalectwa; w szczególności należy rozszerzyć dostęp do insuliny i innych leków oraz utworzyć sieci specjalistów i zorganizować szkolenia specjalistyczne;
48. wzywa rządy krajów AKP i Komisję do wspierania programów mających na celu zapobieganie przetoce dróg rodnych oraz leczenie jej, łącznie z egzekwowaniem praw dotyczących dopuszczalnego wieku zawierania małżeństwa, propagowaniem powszechnego dostępu do opieki położniczej, wiedzy na temat zdrowia reprodukcyjnego oraz społecznej rehabilitacji dziewcząt i kobiet po leczeniu;
49. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, WHO, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Bankowi Światowemu i Międzynarodowemu Fundusowi Walutowemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie klęsk żywiołowych w państwach AKP: finansowanie ze środków UE gotowości (EFR) i pomocy w razie klęsk (ECHO)

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając umowę z Kotonu, a w szczególności jej art. 30 (współpraca regionalna) i art. 32 (środowisko i zasoby naturalne),
- uwzględniając inicjatywę na rzecz ochrony środowiska naturalnego w ramach Nowego partnerstwa dla rozwoju Afryki (NEPAD),
- uwzględniając decyzję w sprawie zmian klimatycznych i rozwoju oraz decyzję w sprawie wdrożenia inicjatywy Green Wall [zielony mur] dla Sahary, podjęte przez Zgromadzenie UA na posiedzeniu w dniach 29-30 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając decyzję nr 3 podjętą na 79. sesji Rady Ministrów AKP, zorganizowanej w Gaborone (Botswana) w dniach 4-5 maja 2004 r., w której potwierdzono potrzebę uwzględnienia kwestii pustynnienia i suchych ziem w głównym nurcie polityki, aby rozwiązać kluczowej wagi problemy dotyczące zrównoważonego zarządzania, takie jak susze, wylesianie i zasoby wód,
- uwzględniając decyzję nr 3/LXXIX/04 podjętą na 4. szczycie szefów państw i rządów krajów AKP, zorganizowanym w Maputo (Mozambik) w dniach 23-24 czerwca 2004 r., w której podkreślono ogromny stopień narażenia wielu państw AKP, ich regionów i ludności na klęski żywiołowe i związane z nimi problemy środowiskowe, a także wezwano do podjęcia zobowiązania do wsparcia proaktywnych inicjatyw służących zwalczaniu tych problemów,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 8-9 marca 2007 r., w których podkreślono znaczenie osiągnięcia strategicznego celu, jakim jest ograniczenie wzrostu średniej globalnej temperatury do nie więcej niż 2 °C w stosunku do poziomu sprzed okresu uprzemysłowienia,
 - uwzględniając porozumienie zawarte pomiędzy UE, Kanadą i Japonią na szczycie G8 w Heiligendamm w czerwcu 2007 r., dotyczące zmniejszenia poziomu światowych emisji CO₂ co najmniej o połowę do roku 2050,
 - uwzględniając sprawozdania Międzyrządowego Zespołu do spraw Zmian Klimatu (IPCC), który został laureatem Nagrody Nobla w 2007 r., a w szczególności czwarte sprawozdanie oceniające grupy roboczej II IPCC, zatytułowane „Wpływ, adaptacja i zagrożenie”,
 - uwzględniając milenijne sprawozdanie oceniające ekosystemy z 2005 r., w którym zawarto analizę wykorzystania i degradacji wielu z zasobów naturalnych naszej planety,
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i uzupełniający ją protokół z Kioto,
 - uwzględniając Agendę 21, Deklarację z Rio de Janeiro w sprawie środowiska i rozwoju, a także Oświadczenie dotyczące zasad zrównoważonej gospodarki leśnej, które zostały przyjęte przez ponad 178 rządów na konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie środowiska i rozwoju (UNCED) w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 3-14 czerwca 1992 r. i których zasady zostały zdecydowanie potwierdzone na światowym szczycie w sprawie trwałego rozwoju (WSSD) zorganizowanym w Johannesburgu (RPA) w dniach 26 sierpnia — 4 września 2002 r.,
 - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia, która została przyjęta w Paryżu dnia 17 czerwca 1994 r. i weszła w życie dnia 26 grudnia 1996 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe Światowej konferencji na temat zapobiegania i ograniczania skutków katastrof, która odbyła się w dniach 18-22 stycznia 2005 r., a w szczególności ramy działania z Hyogo na lata 2005-2015: Wzmocnienie odporności narodów i wspólnot na klęski żywiołowe,
 - uwzględniając rezolucję 57/256 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie przeglądu strategii z Jokohamy oraz planu działania na rzecz bezpieczniejszego świata — Wskazówki dla strategii zapobiegania klęskom żywiołowym, ograniczania ich skutków i gotowości, a także konferencję międzynarodową ONZ „Barbados + 10” w sprawie rozwijających się małych państw wyspiarskich, która odbyła się na Mauritiusie w styczniu 2005 r.,
 - uwzględniając rezolucję przyjętą dnia 1 kwietnia 1999 r. w Strasburgu w sprawie zmian klimatycznych i rozwijających się małych państw wyspiarskich w kontekście współpracy w ramach AKP-UE ⁽¹⁾, rezolucję przyjętą dnia 19 lutego 2004 r. w Addis Abebie w sprawie zniszczeń powodowanych przez cyklony na Pacyfiku, Oceanie Indyjskim i Karaibach oraz potrzeby szybkiego reagowania na klęski żywiołowe ⁽²⁾, rezolucję przyjętą dnia 25 listopada 2004 r. w Hadze w sprawie zniszczeń powodowanych przez huragany w regionie Karaibów ⁽³⁾ oraz rezolucję przyjętą dnia 24 listopada 2005 r. w Edynburgu w sprawie przyczyn i skutków klęsk żywiołowych ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/3802/05),
- A. mając na uwadze, że klęski żywiołowe i wyczerpywanie się zasobów naturalnych poważnie zagrażają procesowi zmniejszania ubóstwa i realizacji milenijnych celów rozwoju,
- B. mając na uwadze, że kraje AKP w minimalnym stopniu przyczyniają się do zmian klimatycznych, choć to właśnie one w najpoważniej odczuwają ich skutki; mając na uwadze, że zmiany klimatyczne mogą spowolnić tempo postępów osiąganych na drodze do trwałego rozwoju, poprzez bezpośrednie zwiększone narażenie na negatywne skutki tych zmian lub w sposób pośredni poprzez stopniowo ograniczaną zdolność do przystosowania się do nowych warunków,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 24.9.1999, str. 30.

⁽²⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, str. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 80 z 1.4.2005, str. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 136 z 9.6.2006, str. 22.

- C. mając na uwadze, że kłęski żywiolowe mają szczególnie szkodliwe skutki w krajach rozwijających się, ponieważ niweczą korzyści płynące ze współpracy na rzecz rozwoju, utrudniają dalszy wzrost i walkę z ubóstwem oraz powodują poważne straty w zakresie różnorodności biologicznej,
- D. mając na uwadze, że kluczowym wyzwaniem dla państw AKP jest skuteczne rozwiązanie problemu długoterminowych skutków kłesk żywiolowych poprzez rozwój i wzmocnienie na szczeblu krajowym i regionalnym środków mających na celu zmniejszenie ryzyka kłesk żywiolowych, a także działań w zakresie likwidacji szkód, odbudowy i zarządzania,
- E. mając na uwadze, że kraje AKP zapewniają całemu światu szeroką gamę usług w zakresie ekosystemów, nie otrzymując w zamian należytego wynagrodzenia,
- F. mając na uwadze, że wyniki nowych analiz potwierdzają, iż Afryka jest jednym z kontynentów najbardziej wrażliwych na zmiany klimatu ze względu na liczne zagrożenia i niski potencjał dostosowawczy; mając na uwadze, że do roku 2020 około 75-250 milionów Afrykańczyków może stanąć w obliczu zwiększonego zagrożenia braku wody z powodu zmian klimatycznych; mając na uwadze, że według prognoz również produkcja rolna, sektor gospodarki rybnej i dostęp do żywności będą poważnie zagrożone,
- G. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami do roku 2050 zmiany klimatyczne przyczynią się do zmniejszenia zasobów wody do poziomu, w którym będą one niewystarczające, aby zaspokoić zapotrzebowanie w wielu małych państwach wyspiarskich, np. na Karaibach, Oceanie Indyjskim i Pacyfiku, które są szczególnie narażone na wzrost poziomu morza i kłęski żywiolowe,
- H. mając na uwadze, że pod koniec XXI wieku przewidywane wzrosty poziomu morza będą miały negatywny wpływ na położone niżej i gęsto zaludnione obszary przybrzeżne, a także mogą przyczynić się do nasilenia takich zjawisk, jak powodzie, fale sztormowe, erozja i inne zagrożenia przybrzeżne, co będzie w sposób niekorzystny oddziaływać na lokalne zasoby i turystykę, zagrażając terenom zamieszkałym, obiektom i kluczowej infrastrukturze,
- I. mając na uwadze, że napięcia i niepokoje niezwiązane z klimatem mogą zwiększyć narażenie na zmiany klimatyczne i kłęski żywiolowe poprzez zmniejszanie odporności na te zjawiska, a także mogą ograniczyć potencjał dostosowawczy oraz osiągnięcia polityki zapobiegania kłeskom i łagodzenia ich skutków ze względu na zaangażowanie zasobów na rzecz zaspokajania innych potrzeb,
- J. mając na uwadze, że promowanie potencjału dostosowawczego zostało uwzględnione w bardzo niewielkiej liczbie planów mających na celu wspieranie trwałego rozwoju i zmniejszanie narażenia na zmiany klimatyczne i kłęski żywiolowe,
- K. mając na uwadze, że zapobieganie kłeskom i ograniczanie ich skutków należy w głównej mierze do kompetencji władz krajowych, a także mając na uwadze potrzebę wzmocnienia współpracy i partnerstwa na szczeblu regionalnym i międzynarodowym,
- L. mając na uwadze, że zagadnienia dotyczące ochrony środowiska, zapobiegania kłeskom i gotowości na ich wypadek oraz łagodzenia skutków zmian klimatycznych nie są należycie uwzględnione we wszystkich programach pomocy WE i związanych z nimi instrumentach, chociaż są one istotne dla wszystkich krajów,
- M. mając na uwadze, że strategie polityczne na rzecz wspierania bezpieczeństwa energetycznego i inne wysiłki służące łagodzeniu skutków zmian klimatycznych, podejmowane w kolejnych dziesięcioleciach, będą miały duży wpływ na możliwości osiągnięcia niższych poziomów stabilizacji w zakresie emisji gazów cieplarnianych,
- N. mając na uwadze, że przepływ środków finansowych do krajów rozwijających się w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM), Funduszu na rzecz Globalnego Środowiska (GEF) i pomocy rozwojowej dla transferu technologii jest dotychczas ograniczony, a jego poziom jest różny w zależności od regionu geograficznego,
- O. mając na uwadze, że dążenie do trwałego rozwoju poprzez zmianę sposobów rozwoju może mieć istotny wpływ na łagodzenie skutków zmian klimatycznych, lecz realizacja tego procesu może wymagać znacznych zasobów w celu pokonania licznych barier,
- 1. podkreśla zagrożenia, jakie kłęski żywiolowe i zmiany klimatyczne stanowią dla trwałego rozwoju, walki z ubóstwem i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, a także podkreśla znaczenie siódmego milenijnego celu rozwoju, którym jest zapewnienie trwałości środowiska;

2. odnotowuje rosnącą liczbę i częstotliwość klęsk żywiołowych, ich niszczący wpływ oraz szczególną bezradność ubogiej ludności w takich sytuacjach; podkreśla, że coraz trudniej odróżnić klęski żywiołowe od tych wywołanych przez człowieka, ponieważ zagrożenia nie wynikają jedynie z warunków przyrodniczych, lecz również z działalności człowieka i braku planowania;
3. podkreśla konieczność skutecznej globalnej reakcji na problem klęsk żywiołowych w krajach AKP, w ramach której kraje uprzemysłowione powinny przyjąć odpowiedzialność za zwalczanie skutków emisji gazów cieplarnianych, przyczyniających się do zmian klimatycznych, i przejąć wiodącą rolę w tym procesie;
4. zwraca się do rządów i parlamentów krajów AKP i UE o dołożenie wszelkich starań, by eksploatacja zasobów naturalnych nie powodowała istotnych zaburzeń w równowadze ekologicznej; w tym kontekście z niepokojem zauważa, że nadmierna i nielegalna wycinka drzew może prowadzić do pustynnienia i innych zmian klimatycznych, w związku z którymi należy podjąć działania w postaci odpowiedzialnej i skutecznej polityki gospodarki leśnej i odpowiednich praktyk w zakresie ponownego zalesiania i zrównoważonego rolnictwa; wzywa przedsiębiorstwa eksploatujące zasoby naturalne do przestrzegania norm i regulacji w zakresie ochrony środowiska;
5. odnotowuje skutki i wyzwania związane ze zmianami klimatycznymi, a mianowicie ekstremalne warunki pogodowe i utratę zasobów naturalnych, które mają poważny wpływ na rozwój i bezpieczeństwo, prowadząc do zwiększonego narażenia, konfliktów o dostęp do zasobów naturalnych i migracji spowodowanej klęskami; podkreśla zatem, że w ramach zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków konieczne jest uwzględnienie kwestii łagodzenia i dostosowania do skutków zmian klimatycznych;
6. zwraca uwagę na fakt, że klęski żywiołowe mogą prowadzić do migracji ludności na dużą skalę, i uznaje, że chociaż zapobieganie klęskom i ograniczanie ich skutków należy przede wszystkim do kompetencji władz krajowych, obowiązkiem rządów krajów AKP i UE jest okazanie solidarności z narodami dotkniętymi tym problemem;
7. podkreśla ostrzeżenia WHO dotyczące bardzo dużego zagrożenia, jakie globalne ocieplenie stanowi dla zdrowia ludności w krajach południowych, zwłaszcza w odniesieniu do zachorowań na malarię i uszkodzeń wzroku, i wzywa do podjęcia działań wspierających środki służące zapobieganiu tym nasilonym problemom zdrowotnym, zarządzaniu nimi i poprawie sytuacji w tej dziedzinie;
8. wzywa do opracowania kompleksowej strategii o określonych ramach czasowych, której celem będzie włączenie strategii na rzecz zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków, gotowości na wypadek klęsk i walki ze zmianami klimatycznymi jako głównych priorytetów do wszystkich krajowych planów rozwoju, polityki UE na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej; podkreśla, że strategie te powinny wspierać działania społeczeństwa obywatelskiego, lokalnych społeczności i władz w ramach długoterminowego podejścia służącego zmniejszaniu narażenia na klęski;
9. wzywa państwa członkowskie UE do wspierania krajów AKP w opracowywaniu skoncentrowanych na potrzebach ludności planów zapobiegania klęskom i ograniczania ich skutków, zapobiegania zmianom klimatycznym i planów na wypadek sytuacji kryzysowych, które powinny uwzględniać strategie łagodzenia skutków i dostosowania, systemy wczesnego ostrzegania, strategie gotowości na wypadek klęsk i ewakuacji, strefy bezpieczeństwa w razie kryzysu, systemy ubezpieczeń oraz finansowanie środków humanitarnych do szybkiej dystrybucji; wzywa również kraje AKP do zagwarantowania, że działania te będą priorytetem na szczeblu krajowym i lokalnym, a silne podstawy instytucjonalne zapewnią ich wdrożenie i uwzględnienie potrzeb grup słabszych społecznie;
10. wzywa UE do przeznaczenia co najmniej 10 % dodatkowych funduszy na budżet pomocy humanitarnej w celu obniżania ryzyka klęsk żywiołowych i do znacznego zwiększenia w ramach budżetu na pomoc na rzecz rozwoju środków na zapobieganie klęskom i ograniczanie ich skutków oraz na łagodzenie skutków zmian klimatycznych i dostosowanie do tych zmian, przy czym nie powinno to ograniczyć pozostałych wysiłków, zwłaszcza tych podejmowanych w dziedzinie podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji;
11. podkreśla, że państwa i regiony AKP wymagają wsparcia ze strony społeczności międzynarodowej, które jest niezbędne w celu poprawy ich krajowych i regionalnych zdolności w zakresie łagodzenia skutków klęsk, gotowości i wczesnego ostrzegania, zwiększenia wiedzy społeczeństwa na temat obniżania ryzyka i prognoz dotyczących wystąpienia klęsk, a także w celu reagowania na sytuacje kryzysowe,
12. wyraża ubolewanie z powodu bardzo niskiego poziomu zasobów przydzielonych na instrument AKP-UE dla zapobiegania klęskom żywiołowym pomimo rosnących potrzeb, choć z zadowoleniem przyjmuje utworzenie tego instrumentu; wzywa UE do przydzielenia dodatkowych środków na ten instrument w ramach 10. EFR i innych linii budżetu UE, aby w ten sposób zapewnić państwom i regionom AKP odpowiednią pomoc w zapobieganiu klęskom i ograniczaniu ich skutków, budowaniu potencjału w zakresie pomocy w razie klęsk, odbudowy i rozwoju (LRRD) i finansowaniu ulepszonych systemów wczesnego ostrzegania i szybkiego reagowania;

13. wzywa zatem Komisję Europejską do dalszego wspierania instrumentu Funduszu Kłesk Żywiolowych AKP-UE w ramach 10. EFR oraz zwiększania jego zakresu poprzez zapewnienie co najmniej 250 mln euro ze środków przeznaczonych na współpracę wewnątrz AKP, a także przy wykorzystaniu części środków z proponowanej „rezerwy” na pomoc regionom i państwom AKP, zwłaszcza małym państwom wyspiarskim AKP, w kompleksowym wdrożeniu programu gotowości w razie klęsk i zarządzania we wszystkich państwach AKP oraz długoterminowej odbudowy w okresie po klęskach;
14. uważa, że należy zapewnić wystarczające środki na Europejski Fundusz Rozwoju (EFR), aby pomóc krajom rozwijającym się w dostosowaniu się do skutków zmian klimatycznych i łagodzeniu ich wpływu, i podkreśla w tym kontekście znaczenie zwiększenia potencjału, zapobiegania klęskom, edukacji, skutecznej infrastruktury i dostępu do leków, a także wskazuje na konieczność budowania potencjału w zakresie nadań naukowych, oceny oddziaływania i dostosowania, prognozowania zagrożeń oraz przygotowywania projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM);
15. podkreśla potrzebę zwiększenia funduszy na rozwój istotnych zasobów ludzkich w dziedzinie zapobiegania klęskom, gotowości w razie klęsk, łagodzenia ich skutków i zarządzania nimi oraz w celu dostosowania do zmian klimatycznych, a także na wzmocnienie współpracy na linii Południe-Południe w tych obszarach;
16. wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do wprowadzenia wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia możliwie jak najszybszej mobilizacji odpowiedniego wsparcia finansowego na pomoc w razie klęsk i pomoc humanitarną;
17. podkreśla potrzebę stałej aktualizacji profili środowiskowych krajów AKP oraz włączenia kwestii środowiskowych jako priorytetów do krajowych dokumentów strategicznych, regionalnych dokumentów strategicznych i programów tematycznych; podkreśla znaczenie zaangażowania w ten proces parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego;
18. uważa, że polityka na rzecz rozwoju nie może być realizowana w oderwaniu od kwestii środowiskowych i innych obszarów polityki i wzywa do całościowego podejścia w ramach polityki trwałego rozwoju, polegającego na uwzględnieniu wymiaru środowiskowego w krajowych i regionalnych dokumentach strategicznych krajów AKP, a także we wszystkich programach i projektach na rzecz rozwoju;
19. apeluje, aby światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym (GCCA) stał się kluczowym instrumentem służącym rozwiązywaniu problemów związanych z zapobieganiem klęskom i gotowością w razie klęsk, a także dostosowaniem do zmian klimatycznych i łagodzeniem ich skutków;
20. wzywa rządy krajów AKP do opracowania planów na wypadek kryzysu i planów awaryjnych, które powinny obejmować strategię ewakuacji, strefy bezpieczeństwa w razie kryzysu, systemy ubezpieczeń oraz finansowanie środków humanitarnych do szybkiej dystrybucji;
21. podkreśla potrzebę wdrożenia rzeczywistego globalnego podejścia do kwestii klęsk żywiołowych i zmian klimatycznych oraz wzywa społeczność międzynarodową, aby zobowiązała się do opracowania postępowych rozwiązań na szczeblu międzynarodowym; w związku z powyższym wzywa do rozpoczęcia na międzynarodowej konferencji NZ w sprawie klimatu negocjacji dotyczących globalnego i kompleksowego porozumienia w sprawie strategii po roku 2012, opartego na postanowieniach protokołu z Kioto i rozszerzającego jego zakres;
22. apeluje, aby kraje rozwinięte przeznaczyły większe zasoby na mechanizmy finansowania obowiązujące na mocy protokołu z Kioto oraz dołożyły wszelkich starań, aby wkład ten stał się wiążącym zobowiązaniem;
23. wzywa do wymiany najlepszych praktyk, transferu technologii i podnoszenia świadomości w zakresie planowania przestrzennego, budowy w strefach zagrożenia, bezpiecznych konstrukcji budowlanych i ochrony obiektów o kluczowym znaczeniu;
24. wzywa do poprawy współpracy na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, aby ułatwić wymianę technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz stałe finansowanie rozwiązań z zakresu niskiej technologii, takich jak dostęp do radia na obszarach wiejskich i w odległych regionach;
25. wzywa kraje AKP do uzgodnienia na szczeblu regionalnym sposobów gospodarowania wodami w dorzeczu przy wykorzystaniu skoordynowanych środków w zakresie zasobów wodnych i rybnych;

26. zwraca uwagę na fakt, że dzięki wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii, takich jak energia słoneczna, wiatrowa i energia otrzymywana z biomasy, kraje AKP będą mniej zależne od ropy, wzywa zatem UE i jej państwa członkowskie do transferu odpowiedniej technologii i zapewnienia odpowiednich funduszy, a także apeluje do Komisji Europejskiej, aby dokonała przeglądu kryteriów kwalifikowalności do uzyskania wsparcia z instrumentu energetycznego i funduszu wodnego w ramach 10. EFR i uwzględniła wśród nich kryteria dotyczące działań służących ochronie środowiska oraz kryteria narażenia i izolacji;
27. wzywa kraje AKP i UE do ustanowienia szczegółowego celu w zakresie wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz uważa, że zagadnienie dotyczące tego rodzaju energii powinno stanowić główny element programów współpracy AKP-UE na rzecz rozwoju, tworzonych na mocy umowy z Kotonu;
28. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej oraz sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga, w szczególności we wschodniej części kraju, oraz jej wpływu na sytuację w regionie

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19-22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DRK) i regionu Wielkich Jezior,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga oraz miesięczne sprawozdania sekretarza generalnego ONZ w tej sprawie,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga ⁽²⁾,
- uwzględniając Pakt bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior, podpisany w Nairobi (Kenia) dnia 16 grudnia 2006 r. przez szefów państw i rządów krajów regionu Wielkich Jezior,
- uwzględniając międzynarodową Konwencję o prawach dziecka przyjętą dnia 20 listopada 1989 r., która zakazuje udziału dzieci w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając sprawozdanie misji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z obserwacji wyborów prezydenckich i parlamentarnych, które odbyły się w DRK odpowiednio w dniu 30 lipca i 29 października 2006 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady dotyczące misji Unii Europejskiej służącej zapewnieniu doradztwa i pomocy w ramach reformy sektora bezpieczeństwa w DRK,
- uwzględniając proces Kimberley, którego ostatecznym celem jest położenie kresu obrotowi spornymi diamentami oraz usprawnienie zarządzania w krajach bogatych w zasoby naturalne poprzez weryfikację i pełną publikację wszystkich wpłat dokonywanych przez przedsiębiorstwa oraz dochodu, który rządy uzyskują z ropy, gazu i produktów górnictwa,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 22 listopada 2007 r. w Kigali (Rwanda).

⁽²⁾ Dz.U. C 226E z 15.9.2005, str. 359.